

POPULARNO NAUKOWE STRESZCZENIE PROJEKTU

Dzieje dyplomacji to, z jednej przedmiot i narzędzie polityki zagranicznej państwa, który odzwierciedla układ sił politycznych i go tłumaczy, a z drugiej to dzieje ludzi ją tworzących: władców, ich posłów, agentów, czy stałych ambasadorów. Kontakty ze Stolicą Apostolską należą do najstarszych stosunków dyplomatycznych w historii Polski. Dobrze znane są postaci królewskich posłów wysyłanych do Rzymu, a także papieskich nuncjuszy delegowanych do Polski. Od początku XVI w. władcy z nad Wisły mieli również dodatkową możliwość wpływania na decyzje papieża poprzez opłacanych kardynałów-protektorów Polski, którzy reprezentowali i bronili ich kościelno-politycznych interesów.

Jednak protektorat narodów zarówno w historiografii europejskiej, jak i polskiej nie doczekał się dotychczas wyczerpującego opracowania. Także prac dotyczących działalności kardynałów-protektorów Polski jest bardzo niewiele

Cel pracy to nie tylko uporządkowanie rozproszonej dotąd wiedzy na temat polskiego protektoratu, ale także ma ona być próba scharakteryzowania mechanizmów funkcjonowania tego urzędu w najwcześniejszym okresie jego istnienia. Jednym ze stawianych zadań jest również ocena kardynałów-protektorów zarówno na polu polityczno-dyplomatycznym, jak i ich działalności jako opiekunów Polaków w Rzymie. Wydaje się również, że dogłębne poznanie najważniejszego organu polskiej dyplomacji w Rzymie ma kluczowe znaczenie dla zrozumienia całej papieskiej polityki polskich władców w XVI w. Praca ma również wybrzmieć w kontekście historii dyplomacji polskiej – rzucić nowe światło na narzędzia jakimi posługiwano się w kontaktach ze Stolicą Apostolską oraz doświadczenie przez nią zdobyte.